

noget holdt hun ham tilbage — ja trak ham endnu nogle Skridt nærmere til Kamppladsen og løftede sig paa Taaspidserne for at komme til at se.

Paa ophidsede Italieneres Vis havde de to Stridende anbragt sig paa Hug overfor hinanden. Og i denne Stilling opløftede de med voldsomme Bevægelser snart den ene, snart den anden knyttede Haand, mens de sorte Øjne lynede og de røde Munde udspyede Eder og Forbandelser, der lød gennem Markedstummelen som vilde Skrig.

Per blev lidt underlig tilmode ved at iagttage Nannys Optagethed. Hun var skiftevis rød og bleg, og hendes Læber sitrede. Det var heller ikke til at tage fejl af, at hun efterhaanden aldeles glemte, at det ikke var Dyhring, hun holdt under Armen, saadan knugede hun sig ind til ham, hver Gang de knyttede Hænder derinde i Kresen løftedes.

„Mon de vil stikke med Dolke?“ hviskede hun.

Per kom til at le. Han havde oftere her i Rom været Vidne til saadanne Gadescener, hvor det saae ud, som om lidenskabelige Mænd stod i Begreb med at udkæmpe en Kamp paa Liv og Død, mens de blot med en Slags artistisk Behag berusede sig i Heltefagter og derpaa skiltes uden at have vekslet andet end en Mundfuld smudsige Skældsord.

Ganske paa samme Maade forløb Striden her. Netop som Ophidselsen syntes paa sit højeste, bortdunstedes den pludselig, og de to Mænd fjernede sig hver til sin Side som et Par Skuespillere, der følges af Tilskuernes Bifald.

„Hvad . . . er det forbi?“ spurgte Nanny og vendte sig mod Per med et skuffet Udtryk.

„Ja, — ikke sandt? — saa priser jeg vore gode